

Då man steg ut ur tältet på morgonen den 16 maj, kunde man äntligen orientera sig i detta högst intressanta och egendomliga landskap. Vi voro helt nära Kum-darias eller dess förnämsta deltaarms utlopp i Lop-nor och i sydost utbredde sig den ryktbara sjöns nordligaste del som en havsvik. Måsar flögo skrikande över tältet och floden, uppskrämda eller förargade över människors ankomst till deras fridlysta fiskvattnen. De bidrogo till illusionen av en havskust. Ingen vegetation inom synhåll — dött och ödsligt överallt.

Det blåste friskt och åter måste vi vänta. Men under tiden gjordes allt i ordning till uppbrott. Chen och jag skulle med två roddare färdas i den största kanoten, i två av de mindre, som fördes av var sin roddare, hade vi proviant, två dunkar sötvatten och pälsar. Tältet medtogs icke, det lämnades vid läger 82, där Chia Kwei, alldeles ensam, hade att avvakta vår återkomst. Ett får slaktades och köttet medtogs.

Vår plan var att ro ut på sjön, följa dess östra strand mot söder, korsa den södra stora bassängen och ro tillbaka norr ut utmed västra stranden. Våra män trodde sig om att kunna ro oss 50 km. om dagen i lugnt väder. Överföllos vi mittpå sjön av storm, så vore vi förloerade. Enligt Hörners och Chens undersökningar voro stränderna så långgrunda och så sankta, att det sannolikt vore omöjligt att landa. Vid nattlägren skulle vi därför binda ihop de tre kanoterna och sova i dem. Min önskan var att utröna om nya Lop-nor förändrat form på tre år och om dess kartbild nu vore en annan